

Schorsing

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij beroepschrift van 7 juni 2010 is appelland in beroep gekomen van een beslissing van verweerster van 28 april 2010 tot schorsing als bedoeld in artikel 3.13 aanhef en onder d juncto 3.15 aanhef en onder 3 van de CAO voor het primair onderwijs (CAO PO) met ingang van 6 april 2010.

Verweerster heeft op 16 juli 2010 een verweerschrift ingediend vergezeld van een achttiental bijlagen.

Bij beroepschrift van 26 juli 2010 is appelland in beroep gekomen tegen een beslissing van verweerster van 16 juni 2010 tot schorsing vanaf 6 april 2010.

Bij brief van 3 augustus 2010 heeft appelland de gronden van dat beroep nader aangevuld.

Bij beroepschrift van 11 augustus 2010 is appelland in beroep gekomen van een beslissing van verweerster van 9 juli 2010 tot verlenging van de eerder besloten schorsing met toepassing van artikel 3.13 aanhef en onder d juncto 3.15 aanhef en onder 3 CAO PO.

Verweerster heeft op 16 augustus 2010 een verweerschrift ingediend terzake van de beroepen tegen de besluiten van 16 juni en 9 juli 2010.

De beroepen zijn behandeld op 26 augustus 2010. Daarbij waren aanwezig appelland en zijn gemachtigde en namens verweerster mevrouw, voorzitter van het College van Bestuur van verweerster, mevrouw en de heer, leden van het College van Bestuur van verweerster, vergezeld van de gemachtigde van verweerster.

Bij gelegenheid van de mondelinge behandeling heeft de gemachtigde van appelland een pleitnota overgelegd.

Tijdens de mondelinge behandeling heeft verweerster het besluit van 28 april 2010 ingetrokken en heeft appelland het daartegen ingestelde beroep ingetrokken.

Na afloop van de mondelinge behandelingen hebben partijen in goed overleg de commissie verzocht de beslissing in de beide resterende beroepen één maand aan te houden omdat partijen wilden trachten in de tussengelegen tijd in onderling overleg hun geschil op te lossen.

Bij brief van 6 oktober 2010 heeft de gemachtigde van appelland meegedeeld dat partijen geen minnelijke oplossing hebben bereikt en heeft zij de commissie verzocht uitspraak te doen.

2. De feiten

Appelland is in dienst van verweerster aangesteld voor onbepaalde tijd in volledige dienst als leraar op deschool te, Appelland heeft een akte van benoeming overgelegd van 20 oktober 2000, maar is aanzienlijk langer bij (rechtsvoorgangers van) verweerster in dienst.

Op 3 februari 2010 hebben de ouders van twee leerlingen bij de schooldirecteur geklaagd dat appelland één van de kinderen zou hebben geslagen en de ander bij zijn keel zou hebben gepakt.

Direct op 4 februari 2010 heeft de schooldirecteur appelland geïnformeerd over de klacht en heeft hij in aanwezigheid van appelland een gesprek gehad met de klagers. De directeur van deschool en het College van Bestuur hebben vervolgens in overleg met de vertrouwensinspecteur diverse acties ondernomen. Bij e-mail van 7 februari 2010 heeft de directeur van de school klagers over de te nemen acties geïnformeerd.

Vervolgens is de zaak ernstig geëscaleerd doordat de klagers ondanks voormelde informatie op zondag 7 februari 2010 een brief op hoge toon hebben gestuurd naar alle ouders van de combinatiegroep 4/5A.

In overleg tussen partijen heeft daarop appelland zijn werkzaamheden neergelegd.

Op 8 februari 2010 heeft vervolgens een speciaal georganiseerde ouderavond plaatsgevonden waarop verweerster de ouders heeft geïnformeerd over de stand van zaken, de mening van de ouders is gepeild en het plan van aanpak van verweerster is besproken.

Op 12 februari 2010 heeft een gesprek plaatsgevonden van verweerster met appelland waarin verweerster haar plan van aanpak heeft uiteengezet en appelland zijn medewerking daaraan heeft toegezegd. In opdracht van verweerster heeft een veiligheidsonderzoek plaatsgevonden waarover op 28 februari 2010 is gerapporteerd. Verweerster heeft daarnaast onderzoek laten doen door de heer, die over zijn bevindingen op 29 maart 2010 heeft gerapporteerd. Vervolgens heeft op 31 maart 2010 een gesprek plaatsgevonden tussen verweerster en appelland, waarbij verweerster aan appelland het voornemen heeft kenbaar gemaakt hem te schorsen met toepassing van artikel 3.13 aanhef en onder d CAO PO, te rekenen vanaf 6 april 2010.

Bij brief van 12 april 2010 heeft verweerster onder verwijzing naar artikel 3.18 lid 2 (nogmaals) appelland in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze binnen drie weken kenbaar te maken.

Tussen de gemachtigden van partijen was in april afgesproken de termijnen zoals die in de CAO zijn opgenomen even te bevrozen hangende het overleg tussen partijen. Nadat dit overleg mislukt bleek heeft verweerster op 19 mei 2010 opnieuw het voornemen tot schorsing aan appelland kenbaar gemaakt en hem de gelegenheid geboden zijn zienswijze kenbaar te maken.

Op 3 juni 2010 hebben appelland en zijn gemachtigde uitvoerig appellands zienswijze kenbaar gemaakt.

In zijn rapportage van 29 maart 2010 heeft de heer geadviseerd tot coaching en re-integratie van appelland op een andere basisschool binnen verweerster.

In het schorsingsbesluit van 16 juni 2010 overweegt verweerster, dat waarheidsvinding vaak niet goed mogelijk is, dat er ouders zijn die achter appelland staan en ouders die hem liever niet zien terugkeren. Verweerster overweegt in dat schorsingsbesluit tevens dat zij ervan overtuigd is dat appelland doordrongen is van de ernst van de situatie en van zijn bereidheid om deel te nemen aan een coachingstraject. Verweerster overweegt voorts dat er geen aanleiding is te concluderen dat appelland geen goed docent zou zijn en dat er dan ook voor verweerster geen reden is om van hem als docent afscheid te nemen of om hem uit zijn functie te ontheffen.

3. De standpunten van partijen

Appelland heeft de beide besluiten waarvan beroep bestreden. Hij meent ten eerste dat de incidenten van 3 februari 2010 geen reden tot schorsing kunnen zijn, ten tweede dat het veiligheidsonderzoek en de rapportage van de heer geen steekhoudende argumenten voor schorsing of verlenging van schorsing bevatten en ten derde dat zeker op het moment dat de bestreden besluiten werden genomen er

geen sprake van was dat het belang van verweerster schorsing zou vorderen, laat staan dat zich een bijzonder geval als bedoeld in artikel 3.15 lid 3 CAO PO voordeed op het moment dat verweerster besloot tot verlenging van de schorsing.

Appellant is voorts van mening dat hij ten onrechte is geschorst voor een periode van in totaal bijna acht maanden in strijd met artikel 3.15 aanhef en onder 3 CAO PO. Ook stelt hij dat bij de verlenging van de schorsing verweerster ten onrechte appellant niet in de gelegenheid heeft gesteld om voorafgaand zijn zienswijze te geven.

De belangrijkste motivering voor de beslissing van 16 juni 2010 is voor verweerster de door haar gesignaleerde tegenstrijdigheid in de uitlatingen van appellant, omdat hij enerzijds heeft erkend een corrigerende tik te hebben gegeven en anderzijds stelt dat hetgeen in de beleving van de kinderen is gebeurd zich niet mag herhalen.

Verweerster heeft de vordering gemotiveerd bestreden en geconcludeerd tot ongegrond verklaring van de beroepen van appellant.

4. De beoordeling

a. Het schorsingsbesluit.

De mogelijkheid tot schorsing is in de CAO geboden als ordemaatregel in gevallen waarin het belang van de instelling dit vordert. In artikel 3.14 CAO PO is een spoedvoorziening getroffen indien schorsing geen uitstel kan lijden.

Naar haar aard kan niet tot schorsing met terugwerkende kracht worden besloten, omdat schorsing beoogt in de feitelijke werksituatie in te grijpen en terugwerkende kracht geen effect op die feitelijke situatie kan sorteren.

Ook uit de onderlinge samenhang van de artikelen 3.14, 3.15 en 3.18 CAO PO kan niet anders worden geconcludeerd dan dat het besluit tot schorsing niet met terugwerkende kracht kan worden genomen.

Tot 28 april jl. was er geen aanwijsbaar belang van verweerster dat schorsing kon vorderen, omdat immers appellant met het neerleggen van zijn werkzaamheden tot dan had ingestemd.

Indien met recht tot schorsing wordt besloten voorziet het vervangingsfonds in een tegemoetkoming in de financiële consequenties daarvan. Die tegemoetkoming kan uiteraard niet zelfstandig het belang zijn dat een besluit tot schorsing draagt. Een schorsing kan eerst aan de orde zijn als niet op een andere wijze de orde kan worden hersteld of bewaard. Het beroep tegen het schorsingsbesluit van 16 juni jl is alleen al gegrond omdat het besluit met terugwerkende kracht is genomen. De overige bezwaren behoeven daarom geen bespreking.

b. Het verlengingsbesluit.

Aan het verlengingsbesluit komt de grond te ontvallen, omdat het beroep tegen het schorsingsbesluit gegrond is.

Ten overvloede overweegt de commissie dat verweerster niet heeft gesteld of aannemelijk gemaakt dat zich een bijzonder geval heeft voorgedaan zoals artikel 3.15 aanhef en onder 3 vereist voor verlenging voor een schorsing op grond van artikel 3.13 aanhef en onder d. Ook dit beroep is dus grond.

5. De beslissing.

De commissie verklaart de beroepen tegen de besluiten van 16 juni 2010 en van 9 juli 2010 gegrond.

Deze beslissing is geweest te Utrecht op 3 november 2010 door mr. A. Schellart, voorzitter, mr. L.A.S. Boersen, mr. R.A.C. van Rossum en drs. T.E. Sikkema, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.

In verband met de oververtegenwoordiging van de leden, gekozen door de besturenorganisaties, heeft mr. Boersen zich van stemming onthouden